

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Tajomstvá
oceánov

FRAGMENT

Alea, dievča mora Tajomstvá oceánov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Tanya Stewnerová

Alea, dievča mora – Tajomstvá oceánov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Tanya Stewnerová nezahorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Tajomstvá
oceánov

FRAGMENT

Obsah

Eliášov oheň.....	9
Zornička.....	26
Keď voda volá	37
Hľadanie mušlí	50
Začiatok novej éry.....	60
Drak	71
Sieť	89
Veľrybia jazda	106
Na morskom dne	119
Problémy zamilovaných	133
Srdce moreplavca	142
Reykjavík	154
Tajomstvo rieky	167
Osud	175
Neznámi návštevníci	187

Morská lagúna	196
Kolónia	209
Životné rozhodnutie	225
Návrat domov	239
Orion	246
Vila Konungur	260
Protivníci	273
Faramont	287
List na rozlúčku	304
Zradca	313
Zajatci	333
Útek	347
Zásah magických bytostí	361
Majstri maskovania	367
Neviditeľní	378
Legenda o kráľovnej vodných panien	387
Darček	398
Správy z vody	405

Nebezpečenstvo si všimla až v okamihu, keď už bolo neskoro.

Odrazu sa ocitla uprostred nepreniknuteľného koberca plastových odpadkov. V zlomku sekundy boli všade okolo nej, dotýkali sa jej rúk aj nôh, škriabali ju, bránili jej pri plávaní a znemožňovali výhľad.

Snažila sa prebojovať na hladinu. Zo všetkých síl mávala rukami, no plasty a prúd ju sťahovali do hĺbky.

Keď si uvedomila, že je uväznená, zamrazilo ju.

Vníkala, ako sa jej zmocňuje panika. Môže morský človek umrieť v oceánskej halde odpadkov?

Znovu sa pokúsila vymaniť z víru nečistôt, ale hlavou vkĺzla do plastového vrecka. Od hrôzy jej na chrbte naskočili zimomriavky. Teraz už nevidela vôbec nič. Navyše jej vrecko prekryvalo uši, za ktorými mala žiabre.

Vďaka elvarionskej sile všetko zreteľne vnímala. Celkom jasne chápala, že už nemá nijakú možnosť – nie je nič, čo by ešte mohla urobiť.

Eliášov oheň

Keď sa Alea prebudila, ležala na posteli v pohodlnej teplej kajute. V krátkom okamihu medzi snom a skutočnosťou sa jej zdalo zvláštne, že sa nekrčí v spacáku na studenej zemi kdesi vo vysočinách. Vzápätí si však na všetko spomenula.

S Lennoxom boli znovu na *Crucis*, na lodi ich partie. Všetci členovia Alfa cru boli zase spolu. Usmiala sa a chvíľu si užívala pocit, že je všetko v poriadku. Bola doma.

Staručká loď ticho vrzgala a škrípala. Prv než ju jemné pohojďávanie plachetnice na vlnách stihlo opäť uspať, sadla si na posteli a zvedavo vyzrela z okienka. Vo večernom súmraku uvidela v diaľke pobrežie a zelené kopce. Ešte sú teda v blízkosti Škótskej vysočiny. Našťastie teraz neprechádza krajinou pešky, ale plaví sa na *Crucis* cez Kaledónsky prieplyv, ktorý vedie naprieč Škótskom z východu na západ. Len čo sa ocitnú na otvorenom mori, Alfa cru naberie kurz na Island.

Alei poskočilo srdce. Island! Stretne sa tam so svojím otcom? Odkaz, ktorý dostala v prastarej knižnici v Rach

Turane, jej dodával nádej. Keblarr povedal, že nákaza strašlivým vírusom, ktorý takmer vyhubil národ morských ľudí, sa mu nejakým zázrakom vyhla. Odkaz síce nahral pred jedenástimi rokmi, ale možno ešte žije a podarí sa jej ho nájsť.

Pozrela sa na zatiahnutú večernú oblohu. Zjavne pre-spala celý deň. Naozaj sa iba dnes ráno vrátili s Lennoxom z podvodného sveta naspäť na hladinu? Len dnes dorazila *Crucis* k Lochnesskému jazeru?

Je neuveriteľné, že sa to udialo iba pred niekoľkými hodinami. Len čo si na to spomenula, dopadla na ňu ťarcha udalostí a v celom tele pocítila jemné vibrovanie.

Vtom čosi zavrzgalo. Otvorili sa dvere do kajuty a vzápäť sa v nich objavila pehavá šibalská tvár.

„Ahoj, Snehulienka!“ zvolal Sammy a vošiel dnu. „Už si hore!“

Alea nestihla ani zažmurkať a pehavý deväťročný chlapec už bol pri nej na posteli pod dekou. „Konečne si sa vrátila! Mám obrovský deficit objatí!“ vyhlásil a uvelebil sa v jej náručí.

Zasmiala sa. „Chceš povedať, že keď som bola preč, netúlil si sa k Benovi?“ Sammy sa totiž k staršiemu bratovi tisol alebo sa naňho vešal pri každej príležitosti.

„Nie! Ben bol v posledných dňoch veľmi tichý.“ Studené bosé chodidlá si schoval pod Aleine lýtku. „Robil si o vás obrovské starosti. Väčšinou len civel na more a mračil sa.“

Ben mal osemnásť rokov a bol kapitánom lode, čo znamenalo, že bol zodpovedný nielen za *Crucis*, ale aj za ľudí na jej palube. Vzhľadom na to, že ostatní členovia posádky ešte neboli plnoletí, Ben si o nich skrátka robil o niečo väčšie starosti než ostatní kapitáni.

„Teraz sme však opäť tu,“ povedala Alea a šťastne sa usmiala. Bolo viac než jasné, že to zbožňuje. Patriť k tejto partii a slobodne, nespútane sa plaviť po moriach. Hoci kráčať len s Lennoxom po pevnine až k Lochnesskému jazeru... to bol tiež veľmi nezvyčajný zážitok.

„Čo sa deje?“ Sammy zdvihol hlavu. „Odrazu ti srdce bije ako splašené.“

Alea očervenela.

Sammy sa na ňu znepokojene pozrel, ale v nasledujúcej sekunde sa jeho tvár rozžiarila. „Práve si myslela na Škorpióna, však?“

Alea sa zasmiala. „Odhalil si ma!“

„Čo je medzi vami?“ zaujímal sa Sammy. „Ráno ste nám síce povedali všeličo o víruse v oceánoch, no ani slovom ste sa nezmienili o vás dvoch.“

„Nuž... pred celou posádkou by to bolo trápne.“

„A mne to teraz všetko povieš?“ Chlapec sa na ňu pozrel neodolateľnými psími očami. „Budem mlčať ako hrob!“

Alea si so smiechom zastrčila za ucho dlhý tmavý prameň. Predtým si vlasy česala čo najviac do tváre, aby nikto nevidel chrasty, ktoré má za ušami. Pod vodou sa

síce menia na veľmi užitočné žiabre, ale na suchu sú odporné. Pred posádkou *Crucis* sa však už za ne nehanbila. „Tak dobre, všetko ti poviem.“

„Super!“ nedočkavo zvolal Sammy. „Prichádza dokonalý okamih nášho priateľstva. Cítim to!“ Vyšklbol čosi z Aleinej károvanej zelenej deky. „Tento chuchvalček mi bude navždy pripomínať dnešný nezabudnuteľný okamih,“ zašepkal a demonštratívne jej pridržal pred tvárou malý zelený chumáčik vlny.

Alea s úsmevom pokrútila hlavou. Sammyho fascináciu chuchvalčekmi a hrčkami zrejme nikdy nepochopí.

Opatrne si vložil chumáčik do náprsného vrečka a sústredene sklonil hlavu. „Tak! Som pripravený.“

„Lennox a ja... my...“

Nestihla vetu dokončiť, lebo z paluby sa náhle ozval Benov hlas. „Prichádza búrka!“ zvolal naliehavo. „Alfa cru! Stiahnuť plachty!“ Silno dupol nohou, aby dal posádke v podpalubí najavo, že ju potrebuje.

„Ach, prečo sa to muselo stať akurát teraz?“ zašomral Sammy.

Alea ho vystrčila z postele a zoskočila hneď za ním. Zatiaľ čo si obliekala bundu, nespokojne dudral: „Tak aspoň povedz voľačo *iné* nezabudnuteľné, aby sme z toho niečo mali.“

Alea sa zachichotala.

„Koniec koncov, už mám chuchvalček najlepšieho okamihu.“

„Samuel Draco, *ty* si skrátka nezabudnuteľný,“ vyhlásila Alea a postrapatila mu aj tak rozlietané ryšavé vlasy.

Sammy sa rozžiaril a odhalil pritom obrovskú medzeru medzi zubami. „Aj ty, Snehulienka!“

Vzápätí sa rozběhol a Alea sa dlhými krokmi vydala po úzkej chodbe za ním do útulného salóna v strede lode. Bolo to jedno z jej obľúbených miest na lodi – zrejme aj preto, lebo v ňom spával Lennox.

Keď vstúpili dovnútra, práve sa preberal zo spánku. „Čo sa deje?“ zvolal a rukou si uhladil zježené vlasy.

„O chvíľu bude búrka!“ vysvetlila Alea a prebehla popri ňom. „Všetci na palubu!“ Prv než vyšla po schodoch k dverám vedúcim na palubu, otočila sa a usmiala sa naňho. „Ahoj,“ šepľala.

Aj na Lennoxovej tvári sa objavil úsmev. „Ahoj.“ V jeho azúrovomodrých očiach bolo toľko vrúcnosti, že Alea takmer vzdychla. Keď si uvedomila, ako zasnená naňho hľadá, rýchlo sa zvrtila a nasledovala Sammyho na palubu.

Hore hvízdal studený vietor a po oblohe sa valili ťažké mraky, ktoré pripomínali temnú armádu. Benjamin Libra stál na kapitánskom mostíku pri kormidle. Strapátymi vlasmi rockovej hviezdy, vzpriameným postojom a sústredeným pohľadom ešte viac než kedykoľvek predtým pripomínal moderného pirátskeho kapitána.

Alea sa rýchlo rozhliadla okolo seba. Nachádzali sa na jednom z mnohých malých jazier, ktoré miestami roz-

deľovali úzky prieplav. Husté krovie na brehu sa s hlasným stonaním ohýbalo vo vetre.

„Samuel Draco! Alea Aquarius!“ ozval sa netrpezlivý hlas s francúzskym prízvukom. „Nespíte!“ Tess Taurus, piata členka Alfa cru, už čakala pri lane, kým jej ostatní pomôžu stiahnuť kosatku. Vietor lomcoval Tessinými dlhými čiernymi dredmi a fúkal jej ich do tváre, ale zdalo sa, že jej to neprekáža. Práce na plachetnici zvládala perfektne. Ben často hovoril, že je najužitočnejšia členka posádky. Ak išlo o vietor a výkyvy počasia, vždy bola tvrdá ako oceľ. Zato vlastné pocity a čajky ju vedeli poriadne vyviesť z miery.

Zatiaľ čo Alea a Sammy uháňali na provu, na palubu pribehol aj Lennox.

„Konečne!“ zvolal Sammy. „To si sa tam ešte česal alebo čo?“

Lennox sa rozpačito usmial a rýchlo sa k nim pridali. Každý bol na svojom mieste. Ben, ktorý zostal pri kormidle, vydával pokyny na stiahnutie plachty. Tess so Sammym pomaly spúšťali lano, Alea s Lennoxom sťahovali plachtu. Vzhľadom na to, že vietor ju stále nadúval, museli vynaložiť obrovské úsilie, kým sa im ju napokon podarilo pripevniť k lodi. Len čo bola kosatka konečne stiahnutá, začali sa venovať hlavnej plachte. Každý presne vedel, čo má robiť, a spoločne fungovali ako dobre namazaný hodinový stroj.

Ben ukázal na oblohu. „Tam vzadu sa už blýska. Mu-

síme spustiť kotvu. Draco! Taurus!“ Rukou urobil gesto, ktoré znamenalo *vy dvaja – teraz*.

Sammy a Tess sa rozbehli naspäť na provu, kde sa nachádzalo kotviace lano. Medzitým čo sa lano pomaly ponáralo do hlbín, Ben vyšiel z kapitánskeho mostíka a pozorným námorníckym pohľadom skúmal oblohu.

V tej chvíli si Alea všimla zvláštne svetlo navrchu sťažňa. Vystrašene o krok cúvla. Celkom hore niečo plápolalo. Malé plamienky. „Horí!“ zakričala. „Sťažň horí!“

Všetky hlavy sa otočili k stožiaru. „Oheň!“ zvolal Lennox, priskočil k Alei a pritiahol ju k sebe.

Aj ostatní bleskurýchlo pribehli bližšie a zahľadeli sa nahor.

Ben prižmúril oči. „Nie, nehorí,“ vyhlásil.

„Ale...“ Alea ukázala na zvláštne modrasté svetlá. „Čo je to?“ Zdalo sa, akoby praskal vzduch.

„To je Eliášov oheň.“

„Eliášov oheň?“

„Elektrický výboj pri búrke,“ vysvetlil Ben a s fascinovaným pohľadom dodal: „Vyskytuje sa len veľmi zriedkavo.“

Všetci s úžasom sledovali podivuhodné studeno svetielkujúce plamene rozmiestnené po celej dĺžke drôteného lana. Vyzeralo to, ani čoby bolo na lodi pripevnené obrovské množstvo lampičiek, vďaka ktorým loď žiarila ako slávnostne vyzdobený vianočný stromček.

„Je to hrozné,“ zamumlala Tess.

„Kedysi moreplavci považovali Eliášov oheň za zlé znamenie. Pravdaže, je to len povera.“ Ben prešiel pohľadom z plameňov na rýchlo sa približujúce búrkové mraky. „Najlepšie bude, ak pôjdete do podpalubia,“ povedal. „O chvíľu sa strhne búrka.“

„Nie!“ vzoprel sa Sammy. „Ani náhodou nepôjdem dolu, keď tu hore blčí Eliášov oheň!“ Chlapec zbožňoval prírodné úkazy. Navyše s týmto sa rozhodne nemožno stretnúť každý deň.

Ani Alea nedokázala odtrhnúť oči od sťažňa. Z plamienkov v jednom kuse vyšľahovali malé blesky, ktoré praskali a prebehovali po dreve. Vyzerali takmer ako živé. Boli ako malé čarovné svetlá, ktoré sa usídlili na *Crucis* a rozžiarili ju.

A to praskanie... Alea sa doň započúvala. Pripomínalo šepot.

Pristúpila bližšie k sťažňu.

Lennox znepokojene vzdychol. „Čo robíš?“

„Radšej choď preč,“ pridala sa Tess, ktorej sa oheň zdal podozrivý.

„Tie svetlá... ony...“ Alea sa uprene zahľadela na jeden z plamienkov, ktorý bol veľmi nízko na sťažni.

V nasledujúcom okamihu sa plamienok otočil okolo svojej osi a... Alea uvidela jeho blčiacu tvár! Zalapala po dychu.

Lennox k nej okamžite znovu pribehol. „Čo je?“ opý-

tal sa, ale v tej chvíli to uvidel tiež. Oči sa mu rozšírili od úžasu. Bleskurýchlo sa postavil pred Aleu.

„Sú to živé bytosti!“ zvolalo dievča mora. „Tie plamene žijú!“

„Prosím?“ Zdalo sa, že Ben sa rozosmeje, no potom prišiel k nim, aby sa presvedčil na vlastné oči.

„Pozor!“ upozornila ich Tess.

Ben hlasno vydýchol. Šokovane civel na plamene.

V tej chvíli sa okolo neho predral dopredu Sammy. „Prepánajána!“ hlesol.

Alea sa spoza Lennoxu tiež pokúšala niečo zahliadnuť. Plameň sa na ňu stále díval. Zdalo sa, že jeho telo tvorí elektrický oheň a na malej tvári sa zračí vážny vyčkávajúci výraz, s ktorým upiera pohľad na ľudí pred sebou.

Ozvalo sa hlasné zaburácanie hromu a Alea sa mykla. Teraz však v nijakom prípade nepôjde do podpalubia.

„Ahoj,“ opatrne sa prihovorela plamienku a podišla dopredu. Už sa stretla s rôznymi magickými stvoreniami a nemala z nich strach. „Som Alea.“

Tess od úžasu zalapala po dychu. „Už zase rozprávaš vodnou rečou!“

„Naozaj?“ Alea si to vôbec neuvedomila. Zjavne automaticky prešla, ako už veľa rás predtým, na reč mora, čiže hajar, ktorej rozumejú všetky magické bytosti.

Modrý plameň nehybne visel na sťažni a pozoroval ju. Odrazu sa všetky plamienky rozkmitali a prebehli zo špičky sťažňa k nim dolu.

„Moje nervy!“ vyhrkol Ben.

„To nie je možné!“ zastonal Sammy. „Všetky majú tváre!“

Bola to pravda. Teraz už aj Ben a ostatní členovia Alfa cru videli, že v skutočnosti sú to malinké ohnivé postavy. Plamienky mali plápolajúce ruky a nohy a na hlavách čosi, čo vyzeralo ako žiarivé prilby, z ktorých ustavične šľahali modrasté blesky.

V tej chvíli už takmer všetky postavy viseli dolu na sťažni a ich svetlo bolo také silné, že Alea musela prižmúriť oči. Modrý plameň, ktorý sa ukázal prvý, sa práve priblížil až k nim. Zastavil sa v okamihu, keď sa dostal na úroveň očí Aley a ostatných členov posádky.

„Ty si morský človek,“ zasyčal s pohľadom upretým na dievča mora. Nebolo to oveľa hlasnejšie než jemné praskanie, ale počula ho jasne. „Aj ty,“ dodal plameň a otočil sa k Lennoxovi.

Chlapec mu zjavne tiež rozumel. „Som Lennox,“ predstavil sa. „A kto ste vy?“

Sammymu sa rozžiarili oči. „Škorpión, aj ty hovoríš vodnou rečou!“ vyhlásil ohromene.

Tess v rovnakej chvíli pošepkala Benovi: „Tuším sa s tými vecami naozaj rozpráva!“

„My sme Helmovia,“ zapraskal plameň. „Vari nás nepoznáte?“

„Nie,“ pokrútil hlavou Lennox. „Žiaľ, nie.“

„Čo ste zač?“ zaujímala sa Alea.

„Sme strážcovia búrky,“ odvetil Helm. „Hoci patríme k magickým bytostiam vodného sveta, suchozemci nás už dlho považujú za prírodný úkaz. Počas búrok chránime moria pred bleskami. Vlastnými plameňmi vyrábame protioheň, ktorý funguje ako ochranný obal, a vďaka tomu robí obydlia ostatných magických bytostí bezpečnými. Kedysi ochraňoval aj morských ľudí.“

Sammy naklonil hlavu k ľavému plecu a započúval sa. Alea si bola istá, že vníma iba nejasný šum. „Čo si to tam tie modré prilby popraskávajú?“ chcel vedieť. „Sú len na ozdobu alebo to ich plápolanie má aj nejaký zmysel?“

Alea sa chcela zasmiať, no vtom zbadala Benovu vážnu tvár. So zdvihnutým obočím hľadel ponad jazero a cez prieplav. Na temnej oblohe v diaľke nad Škótskou vysočinou sa znovu zablýskalo a hromy sa nanešťastie ozývali v čoraz kratších intervaloch po bleskoch.

„Ludkovia, aj keď je to tu nesmierne zaujímavé, okamžite musíte ísť do podpalubia!“ prikázal posádke. Pre drevenú loď, ako je *Crucis*, môžu byť blesky veľmi nebezpečné a navyše sa zdalo, že búrka smeruje priamo k nim.

„Počkajte!“ požiadal Lennox, keď videl, že Tess sa zberá na odchod. „Viete ochrániť aj lode?“ opýtal sa Helma.

Alea pozorne počúvala. „To by bolo... fantastické!“ vyhrkla.

Helm však pokrútil hlavou. „Prišli sme preto, aby sme ochránili vás dvoch. Vás morských ľudí, nie loď suchozemcov,“ odvetil. „Pravdupovediac, od suchozemcov sa radšej

držíme čo najďalej.“ Jeho pohľad sa zintenzívnil. „Vieme, že obaja môžete ísť do vody, prezradili nám to Isabely. Tak šup, zoskočte z paluby! Vo vode budete v bezpečí.“

Alea a Lennox si vymenili vystrašené pohľady. V nijakom prípade neopustia *Crucis*. To neprichádza do úvahy.

„Čo sa deje?“ pokúšal sa zistiť Ben.

„Helmovia by nám možno vedeli pomôcť!“ vyhrkla Alea a znovu sa prosbne obrátila k magickým bytosťam. „Títo suchozemci sú naši priatelia a táto loď je náš domov! Prosím, ochráňte nás všetkých!“

Helm mlčal.

„Náš kapitán je moreplavec telom aj dušou!“ dodala a ukázala na Bena.

Chlapec nechápavo zvrátil obočie a Helm si ho skúmavo premeral. „Je jeho láska k moru väčšia než jeho suchozemské záujmy?“

„Áno!“ ubezpečili ho Alea s Lennoxom dvojhlasne.

„Aj Tess a Sammy more zbožňujú,“ vysvetlila Alea. „Všetci traja si zaslúžia vašu pomoc!“

Helm sa otočil k ostatným plameňom a zdalo sa, že sa s nimi potichu radí.

Ben už strácal trpezlivosť. „Okamžite si všetci oblečte záchranné vesty!“ prikázal posádke. „A potom choďte do podpalubia.“ Búrka už bola celkom blízko. Napriek tomu, že ešte nepršalo, blesky sa v krátkych intervaloch striedali s hromami a pri každej ďalšej ohlušujúcej rane sa posádka strhla.

Tess a Sammy sa rozbehli k debne so záchrannými vestami, no Alea s Lennoxom zostali na mieste.

So zatajeným dychom čakali na odpoveď magických bytostí. Nakoniec sa k nim Helm otočil a zasyčal: „Budeme vám veriť, že títo suchozemci sú nejakým zvláštnym spôsobom spojení s morom.“

Alea zdvihla obočie. „Znamená to...“

„Znamená to, že vašu loď ochránime.“

Alea šťastne vykrikla.

„Ďakujeme!“ povedal Lennox a jeho hlas prezrádzať, že mu poriadne odľahlo.

„Čo sa deje? Pomôžu nám?“ opýtal sa Ben naliehavo, lebo *Crucis* sa na vlnách hojdala čoraz väčšmi.

„Áno, urobia to!“ odvetil Lennox.

Tess a Sammy sa k nim vrátili so záchrannými vestami.

Helm sa pozrel ich smerom a vyhlásil: „Normálne sa suchozemcom neukazujeme. Nikdy v nás nerozpoznajú nič iné ako Eliášov oheň. No ty, chlapče, im potom môžeš prikázať, aby zabudli, čo zažili.“

„Ja... hm...“ zakoktal Lennox. Podľa nezvyčajnej farby jeho očí Helmovia evidentne zistili, ku ktorému kmeňu patrí. Ako Oblivion vedel vymazať spomienky suchozemcov, no pri členoch posádky to nechcel využívať. Spolu s Aleou svojim priateľom porozprávali všetko, čo sa zatiaľ dozvedeli o zaniknutom morskem svete. Zdôverili sa im s úplne všetkým.

„Čo najskôr musíme zaujať svoje pozície,“ zapraskal

Helm. Pre ostatných to bol zjavne signál na vyrojenie. Za niekoľko sekúnd všetci doplápolali až k špičke sťažňa. „Táto búrka je výnimočne silná,“ vysvetlil ešte Helm posádke. Potom sa poponáhlal za svojimi druhmi a usadil sa na vrchole stožiara.

Žiaľ, zdalo sa, že Helmovia čakali pridlho, lebo v nasledujúcom okamihu sa blesk objavil priamo nad nimi. Zamieril rovno na sťažň *Crucis* a udel.

Tess skríkla a Sammy sa pritisol k Benovi.

Sťažň okamžite zažiaril namodro. Zdalo sa, že Helmovia vstrebali všetku energiu blesku do seba. Po chvíli z ich stredu vyšľahlo k oblohe prenikavé svetlo – akoby poslali blesk naspäť tam, odkiaľ prišiel! Alea neveriacky otvorila ústa.

„To je kruté!“ zašepkal Sammy. „Udrelo nám do sťažňa a oni blesk otočili!“

„Určite sa mi to sníva,“ zamumlala Tess.

Vtom začalo pršať. Na palubu dopadali veľké ťažké kvapky a Tess, Ben aj Lennox si na hlavy natiahli kapucne. Sammy bol zjavne natoľko rozrušený tým, čo sa práve odohralo pred jeho očami, že tam len tak stál s vystretými rukami.

Alea si povzdychla. Napätie a strach o *Crucis* razom pominuli. S úsmevom zdvihla hlavu a nechala na seba dopadať čoraz silnejší dážď.

Dážď zbožňovala. Rada ho cítila na svojej pokožke a mala rada jeho chuť aj zvuk. Tento navyše bubnoval

na dosky paluby úplne zvláštnym spôsobom. Znel ako divoký tanec, ako stepovanie v rytme búrky.

Stála tam v čarovnom svetle Helmov a ťažohovala sa k oblohe. Zlatistomodrý dažď v nej vyvolával silný pocit. Bol to pocit obrovskej slobody, nekonečných dialok a nesmierneho šťastia. Ako v divokom opojení na ňu pršal svoju pieseň.

Roztiahla ruky a začala tancovať. Spočiatku len veľmi opatrne a pomaly, ale postupne čoraz rýchlejšie. Hoci sa jej už krútila hlava, pokračovala a ponárala sa do dúhových farieb dažďa, ktoré sa menili od zlatistomodrej cez fialovú až po striebornú. S doširoka rozťahnutými rukami sa točila okolo svojej osi a dupala nohami do mlák, až z nich na všetky strany explodovali gejzíry dúhovej vody.

Odrazu pri nej stál Lennox. „Čo to stváraš?“

„Tanec dažďa!“ Alea ho chytila za ruku a pritiahla ho k sebe. Najprv sa zdráhal, no keď sa naňho povzbudzujúco usmiala, uškrnul sa a začal sa točiť spolu s ňou.

„Podďte!“ vyzvala Alea priateľov. „Tancujte s nami!“

Sammyho nemusela dva razy prehovárať. Veľkým oblúkom skočil do stredu kaluže. „Paráda!“ zajasal a začal tancovať svojím veľmi osobitým spôsobom. Nekontrolovateľne okolo seba mával rukami, takže to vyzeralo, akoby chcel odohnať osu.

Alea sa zasmiala. „Ben! Tess! Pridajte sa aj vy!“

Ben si s úsmevom stiahol kapucňu a so zažmúrenými očami vystavil tvár dažďu. Zjavne si chcel vodu vychutnať radšej bez pohybu.

Tess si prekrížila ruky cez prsia.

Alea chytila Sammyho, ktorý sa nebránil, a s oboma chlapcami sa točila dookola a dupala pritom do mlák.

Nakoniec k nim podišiel aj Ben, a tak ho pribrali do kruhu. Smiali sa a točili čoraz rýchlejšie. Po chvíli sa dostali k Tess a vtiahli ju medzi seba, hoci protestovala. Už sa točili všetci piati a po niekoľkých sekundách sa ani Tess nevedela ubrániť nadšeniu, ktoré ich zachvátilo.

Helmovia zachránili loď pred plameňmi, a čím viac si to uvedomovali, tým povznesenejšia bola ich nálada.

Náhle sa zabľýskalo priamo nad nimi. Vystrašene sa pozreli hore. Udreľ ďalší blesk?

Nie, vzduchom lietali modré elektrické výboje. Alea nemohla uveriť vlastným očiam. Helmovia preskakovali z jedného lana na druhé a z prílb im pritom sršali fontány iskiek. Vyzeralo to ako...

„Ohňostroj!“ hlesla. „Helmovia nám urobili ohňostroj!“

„To je bomba!“ zvolal Sammy.

Alea začula praskavý smiech. „Chcú oslavovať s nami,“ vysvetlila kamarátom.

„Zdá sa, že nakoniec nás asi majú radi,“ poznamenala Tess.

Ben pokrčil plecami a vyhlásil: „To je jasné. Veď sme naozaj mimoriadni.“

„Čo sme?“ opýtal sa Lennox.

Ben sa uškrnul. „Predsa komickí čudáci!“

„A radi!“ zvolali ostatní ako na povel a nahlas sa úprimne rozosmiali.

Ben vystrel ruku pred seba. Zvyšní štyria členovia posádky na ňu okamžite položili svoje dlane a z piatich hrdiel sa vo svetle magického ohňostroja ozval pokrik: „Alfa cru!“

Neskôr v ten večer, keď už bolo po búrke a Helmovia prestali žiať, Alea s Benom vytiahli kotvu. Alea chcela prevziať hliadku pri kormidle, lebo, koniec koncov, prespala celý deň. Ben jej ešte trochu pomohol a spolu nahodili motor *Crucis*.

„Ešte si neviedla loď v prieplove,“ poznamenal kapitán. „Naozaj si na to trúfaš?“

Sebavedome prikývla. „V poslednom čase som robila veľa vecí, ktoré by som predtým nepovažovala za možné. Vedenie lode...“

„... je v porovnaní s tým hračka,“ s úsmevom dokončil Ben. „Dobre. Aj ja si myslím, že to zvládneš. Len som to chcel počuť od teba. Okrem toho, keď sa priblížime k ďalšej plavebnej komore, určite už budem hore.“

Náhle tiché praskanie Helmov zosilnelo a zmenilo sa na ťahavé bzučanie.

„Helmovia sa púšťajú!“ Alea ukázala na sťažň. Uvoľňoval sa z neho jeden modrý plamienok za druhým, zachytili sa vetra a dali sa unášať do diaľky.

Alea na nich smutne hľadela, lebo dúfala, že v noci, keď bude trochu pokoj, sa s nimi ešte raz porozpráva. Premohla sa a s úsmevom im zakývala na rozlúčku.

Ben pozoroval Helmov s otvorenými ústami. „Neuveriteľné!“ zašepkal očarene, keď všetci zmizli.

„Na niečo také si budeš musieť zvyknúť,“ doberala si ho Alea. „V budúcnosti sa môžeme s magickými bytosťami stretávať častejšie a nebudeš predsa vždy stáť s otvorenými ústami.“

Ben ju potľapkal po pleci. „Už si dosť drzá!“

Alea sa zasmiala. „Jasné, a je to super, však?“

„Absolútne. Z toho nesmelého dievčaťa, ktoré sa pri nás objavilo v Hamburgu, už veľa nezostalo,“ podotkol a usmial sa na ňu. „Dávaj pozor na moju loď, námorník,“ povedal a nechal Aleu hliadkovať.

„Jasné, jasné, kapitán!“ zavolala. „A dobrú noc!“ Pohodlne sa usadila na starej stoličke na kapitánskom mostíku.

Noc plynula bez akýchkoľvek zvláštností, takže Alea si mohla v pokoji nechať prejsť hlavou udalosti posledných dní a trochu si utriediť myšlienky.

Skoro ráno, asi o pol piatej, sa na palube objavil Lennox. Pohyboval sa svižne ako mačka a Alea si bola istá, že takto na svitaní by si ho nevšimol nijaký suchozemec. Akoby nestačilo, že dokáže suchozemcov prinútiť, aby naňho zabudli, zväčša si ho vôbec nevšimli.

S úsmevom sa vydal rovno k nej na kapitánsky mostík. Rýchlo otvorila dvere a pustila ho dovnútra.

„Ahoj,“ pozdravil a sadol si na stoličku vedľa nej.

„Ahoj,“ odzdravila. Mala obrovskú radosť, že ho vidí, a preto jej hlas znel trochu chrapľavo. Od Lochnesského jazera nemali príležitosť rozprávať sa spolu osamote a ešte raz prediskutovať, čo sa medzi nimi v Rach Turane zmenilo.

Lennox si odkašlal. „Po tej ceste cez vysočinu je celkom príjemné mať pred sebou zase niekoľko pokojných dní na palube, však?“ opýtal sa trochu nešikovne.

Alei odľahlo, keď zistila, že je rovnako neistý ako ona. „Máš pravdu. Vôbec by nebolo zlé trochu si od tých dobrodružstiev oddýchnuť. No... hoci bol náš výlet veľmi vyčerpávajúci, bol aj dobrý a... dôležitý.“

Lennox sa zasmial a zmĺkol. So zamysleným výrazom hľadel na niečo, čo mal v ruke. Bola to skala s obrazom jeho mamy, ktorý mu v starej knižnici na pamiatku vyrobil Gilf Reburius. Zo skaly vystupovala Xeniina krásna tvár s azúrovomodrými očami. „Naše mamy sú mŕtve,“ povedal Lennox potichu a s takým smútkom, že nepripravenú Aleu to zasiahlo priamo v hĺbke srdca. „Ten čertovský vírus...“ sklonil hlavu. „Už si nemôžem predstavovať, že jedného dňa mamu niekde nájdem.“

Alea videla, aké je to preňho ťažké, a rozumela mu. Lennox bol v zúfalej situácii. Jeho otec, suchozemec a alkoholik, syna po jednej z hádok vyhodil z domu. K nemu sa nemohol ani nechcel vrátiť. Jeho morská matka bola mŕtva, takže neexistovalo miesto, o ktorom

by mohol tajne snívať. Nikto naňho nečakal na Islande ani nikde inde. O to viac si vážila, že sa pokúšal pomôcť splniť jej pranie a spolu so zvyškom posádky sa s ňou vydal hľadať jej otca.

Ani čoby jej čítal myšlienky, vyhlásil: „Namiesto našich mám nájdeme tvojho otca.“

„Áno, azda...“ odvetila. „Pred chvíľou som listovala v cestovnom sprievodcovi po Islande a prečítala som si niekoľko vecí.“ Vďaka odkazu svojho otca zistila, že pri teplote vyššej ako tridsaťpäť stupňov Celzia je vírus neškodný. Preto Keblarr a ďalší morskí ľudia, ktorí neboli nakazení, ušli na Island. „Na ostrove je naozaj veľa horských termálnych prameňov,“ pokračovala, „ale morskí ľudia, ktorí sa tam schovali, určite nechcú, aby ich niekto objavil. Ako ich teda nájdeme?“

Lennox sa znovu usmial. „Pomôže nám predsa pátračka Patrícia.“

Alei zažiarili oči. „Áno, to rozhodne vyskúšame.“

Chlapec sa na chvíľu zamyslel a potom sa opýtal: „Čo sa stane, keď nájdeme tvojho otca?“

„Ako to myslíš?“

„Budeš chcieť uňho... zostať?“

Alea prekvapene zdvihla obočie. „Chcem ho spoznať, ale nad tým, čo sa stane potom, som sa ešte nezamýšľala.“

Lennox však nad tým zjavne uvažoval. „Ak pri ňom budeš chcieť zostať...“ začal stiesneným hlasom, ale vetu nedokončil.

Alea konečne pochopila, kam mieri.

„Ak uňho budeš chcieť zostať,“ pokračoval, „nebudem tam môcť byť s tebou.“ Zdalo sa, že je preňho veľmi ťažké to čo i len vysloviť. „Tvoj otec a jeho priatelia pravdepodobne žijú v hlbokých prameňoch.“

A ty pod vodou nemôžeš dýchať... dokončila Alea v duchu. Lennox je len polovičný Oblivion a nemá ani žiabre, ani plávacie blany. Pokrútila hlavou. „Nemyslím si, že by žili v hlbokých prameňoch,“ namietla, lebo práve o tom počas nočnej hliadky intenzívne premýšľala. „V bedekri sa píše, že vo veľkých hĺbkach má voda až dvesto stupňov. Tam by sa človek predsa uvaril! Navyše si nie som istá, či sa v horúcich prameňoch vôbec objaví žiabre a plávacie blany.“

Lennox zvrátil čelo. „Prečo by sa nemali objaviť?“

„Keď sa sprchujem alebo kúpem v teplej vode, chrasty zostávajú chrastami.“ Zahľadela sa na ohavné útvary medzi prstami, ktoré už pred priateľmi neskrývala v rukaviciach. „V teplej vode sa nepremenia.“

Lennox to úplne vyviedlo z miery. Nad tým sa zase dosiaľ nezamyslel on.

„Keby sa plávacie blany objavili aj v teplej vode, oveľa skôr by som prišla na to, že som dievča mora,“ vysvetlila. „Nestane sa to dokonca ani v daždi, hoci je väčšinou pomerne chladný. Aby som sa premenila, musím sa celá ponoriť do studenej vody. Teplá voda je pre morských ľudí síce super, lebo v nej nie je vírus, zároveň sa v nej

však nepremeníme,“ zhrnula. „Žiabre a plávacie blany sa objavajú jedine v studenej vode. Preto sa mi zdá nepochopiteľné, prečo chcel ísť môj otec napriek tomu k teplým prameňom.“

Lennox sa zamyslel. „Vo vani je sladká voda,“ povedal po chvíli. „Už si niekedy plávala v teplej slanej vode? Možno sa v nej plávacie blany predsa len objavajú...“

„Hm.“ Alea sa zamyslela. Možno je v tom naozaj rozdiel a moriskí ľudia môžu v termálnych prameňoch pod vodou dýchať, a teda viesť život, o ktorý v studenej vode prišli. Ani jeden z tých, ktorých doteraz stretli, nemohol vo vode plávať a zdalo sa, akoby boli s Lennoxom jediní, ktorí ešte mohli v mori prežiť. Vďaka tomu, že Lennox má v sebe aj suchozemskú krv, stačí mu na ochranu proti vírusu, ktorý postihuje morských ľudí, červené vodné papradie rofus. Navyše sa zdá, že ona sama je z neznámeho dôvodu proti vírusu, ktorý zničil tisíce morských ľudí, imúnna.

„Aj keby môj otec s ostatnými morskými ľuďmi žil v termálnych prameňoch,“ nadviazala Alea na predchádzajúci rozhovor, „vôbec si neviem predstaviť, že by som mala zostať dlhšie na jednom mieste.“

„Nie?“ Na Lennoxovej tvári sa objavil váhavý nádejný výraz. „Pútnička v tebe nechce viesť usadlý spôsob života?“

„Áno, myslím si, že som stvorená na to, aby som putovala. Chcem byť voľná,“ vysvetlila zamyslene. „A tu som

voľná.“ Na chvíľu sa zarazila, aby nabrala odvahy. „S tebou som slobodná,“ dodala s rumencom na lícach. Bola to pravda. Doteraz sa nikdy s nikým necítila slobodnejšia než s Lennoxom. S ním je všetko možné. Ak by mohol, šiel by s ňou kamkoľvek.

Lennox si rýchlym pohybom prehrabol tmavé vlasy. Z výrazu na jeho tvári bolo jasné, ako veľmi ho jej slová potešili. Zjavne však nevedel, čo by mal povedať. Alea si želala, aby ju objal okolo pliec. Chcela byť bližšie pri ňom. Mala by sa k nemu pritísnuť? Alebo by azda mala povedať niečo o Zorničke, ktorá ako jedna z posledných hviezd ešte jasne svietila na rozjasňujúcej sa oblohe? Nebolo by to priveľmi gýčové?

Lennox si odkašlal. „A aká je, ehm...“ zamyslel sa. „Aký je to pocit, mať dvojča?“

Alea cítila, ako ňou Lennoxova otázka otriasla.

Anthea!

Väčšinu noci strávila uvažovaním, či jej sestra ešte žije, kde je a aká je. „Ešte mi poriadne nedochádza, že niekde existuje,“ odvetila. „Je to... veľmi zvláštne. Možno sme jednovaječné dvojčatá, takže vyzerá úplne rovnako ako ja!“ Bola to čudná a zároveň vzrušujúca predstava. „Možno je tiež imúnna proti vírusu, veď u dvojčiat by to malo byť pravdepodobné. V každom prípade je to Pútnička rovnako ako naši rodičia a ja. Znamená to, že keď Antheu niekedy nájdem, môžeme sa spolu vydať na veľrybiu cestu!“ Čo je veľrybia cesta, sa dozvedela

od Artamy, strážkyne príbehov v Rach Turane. Veľrybí pútnici odjakživa sprevádzali veľryby na ich cestách oceánmi. Už len myšlienka na to v nej vyvolala veľkú túžbu. Zamyslene sa zadívala do šera.

„Možno Anthea žije niekde v Holandsku,“ ukončila svoje úvahy. „Koniec koncov, naša mama nás dala suchozemcom práve na holandskej pláži.“ Alea v Renesse nenašla nijaké informácie o Anthei alebo o ich matke, ale bolo veľmi pravdepodobné, že sa jej sestra dostala do holandskej rodiny.

Ešte nedávno bola presvedčená, že to druhé dieťa, ktorého sa jej mama pred jedenástimi rokmi v Renesse vzdala, je Lennox. Artama ich však ubezpečila, že vzhľadom na farbu svojich očí rozhodne nemôžu byť príbuzní. Teraz už stopercentne vedeli, že to druhé dieťa bola Anthea.

Artama im prezradila, že mnohí zúfalí moriskí rodičia vtedy rovnako ako Aleina mama Nelani doviedli svojich synov a svoje dcéry na pobrežie, kde ich vložili do rúk suchozemcom s klamstvom, že deti trpia alergiou na chlad. Len tak totiž mohli zabrániť, aby sa niekedy v budúcnosti dostali do kontaktu s vírusom v studenej morskej vode.

„Na čo myslíš?“ prerušil Lennox tok jej myšlienok.

Alea vzdychla. „Odvtedy, čo nám Artama povedala, že mohli prežiť aj ďalšieorské deti, musím na ne stále myslieť.“

„A?“

„Predstava, že tie deti žijú na zemi a pravdepodobne nemajú ani potuchy, kto v skutočnosti sú, ma privádza do šialenstva,“ vyhrkla. „My sme na tom boli dlho rovnako. Teraz však vieme, kto sme, a to je... veľmi dôležité! Človek predsa musí vedieť, odkiaľ pochádza!“ Až po tom, čo to vyslovila, si uvedomila, aké dôležité je to pre jej život. „Myslím si, že aj ostatné deti si zaslúžia, aby sa dozvedeli pravdu.“

„S tým súhlasím.“

Chvíľu bolo ticho a Alea civela do prázdna, zahľbená do svojich myšlienok. „Napadlo mi,“ ozvala sa napokon, „že keby tie deti niekto vyhládal a povedal im, kto sú, potom...“

Lennox sa na ňu pátravo zahľadel. „Potom?“

„Možno je to len utkvelá predstava, ale...“ Jeho zvedavý pohľad ju prinútil pokračovať. „Možno by sa všetky tie deti dali nejako zvolať dohromady!“

Lennoxovi sa od prekvapenia zúžili oči.

„Nemohol by sa prostredníctvom nich vzkriesiť morský ľud?“ dodala Alea, ktorá o tom rozmýšľala celé hodiny napriek tomu, že jej bolo jasné, že také úvahy sú nezmyselné. Bol to totiž poriadne veľký sen. Pravdupovediac, bolo megalomanské zaoberať sa polovicu noci myšlienkou, že by mohla tieto nezvestné deti nájsť a vytvoriť z nich nový morský národ.

Vystrúhala kyslú tvár. Bol to hlúpy nápad. Navyše museli počítať ešte s jedným malým problémom. Všetky

deti by v mori s najväčšou pravdepodobnosťou umreli, lebo vírus sa ešte vždy nachádzal vo vode. Znovu vzdychla. „Mala som Artame položiť oveľa viac otázok o ďalších morských deťoch.“ Múdra morská žena by jej určite vedela poskytnúť veľa zaujímavých odpovedí. „Žiaľ, rozhovor s ňou plynul nejako prirýchlo.“

Lennox prikývol. „Aj mne neskôr napadlo obrovské množstvo vecí, na ktoré som sa chcel Artamy opýtať. O morských ľuďoch nám chýba ešte veľa informácií.“

„Presne! Ja by som napríklad chcela vedieť, ako vyzeral každodenný život v podmorskom meste,“ povedala Alea a s potešením si uvedomila, že konečne začala myslieť na niečo iné ako na morské deti. Už sa jej zo všetkých nápadov a myšlienok krútila hlava. „Boli tam napríklad aj nemocnice alebo školy?“

„Určite. Už predsa vieme, že existovali knižnice!“

Alea sa zasmiala. V knižnici v Rach Turane by sa mohla usídlieť na niekoľko týždňov. „Najradšej by som si prečítala všetky mušle, ktoré sme tam videli!“

Lennox začal nahlas uvažovať: „Artama predsa vravela, že vo všetkých domácnostiach morských ľudí boli mušle na čítanie. To znamená, že každá mušľa, ktorú nájdeme, by mohla byť kniha.“

„Máš pravdu!“ Alea bola nadšená. „Len čo najbližšie nájdeme nejakú mušľu, musíme sa pozrieť, či sa v nej neskrýva kniha!“

Lennox sa uškrnul. „Jasné, presne to urobíme!“

Aj Alea sa pousmiala. Vymenili si pohľady. Z okamihu sa stala večnosť plná otázok a možností. Odrazu bola Alea veľmi rozrušená. Mala by ho chytiť za ruku? Už niekoľko ráz sa držali za ruky, ale na palube *Crucis* bolo všetko oveľa komplikovanejšie než na vysočíne. Tu sa začínala úplne nová kapitola ich spoločnej cesty.

Lennox sa nadýchol a zdalo sa, že chce niečo povedať. Jeho pohľad spôsobil, že Alea sa k nemu trochu naklonila.

„*Bonjour!*“

Pred kapitánskym mostíkom stála Tess.

„Ahoj, Tess,“ prekvapene hlesla Alea.

„Prevezmem tvoju hliadku.“ Tess prešla pohľadom z Alea na Lennox. „Ruším?“

Alea chcela pritakať, ale Lennox sa medzitým postavil a vrhol na ňu výrečný pohľad. „Tuším si sa chcela s Tess o niečom rozprávať.“

„To je pravda,“ potvrdila Alea. Medzi ňou a Tess bolo ešte niekoľko nevyjasnených záležitostí. Zaujímajú ju napríklad, prečo jej povedala, že Lennox do nej určite nie je zamilovaný, napriek tomu, že si bola istá, že to nie je pravda. Prečo chcela zabrániť, aby sa dali dokopy?

Keď Lennox odišiel do podpalubia, Tess zostala nerozhodne stáť pred kapitánskym mostíkom. „Možno radšej urobím raňajky,“ zamumlala a otočila sa na odchod. Zdalo sa, že Lennoxova poznámka ju vystrašila a plánuje zmiznúť.

„Tess!“

Zastala, no neotočila sa. Bolo jasné, že sa cíti nepríjemne. V okamihu, keď sa Alea chcela opýtať, čo sa

odohráva v jej vnútri, v diaľke za ohybom prieplyvu si všimla vráta plavebnej komory. „Dočerta!“ vyhrkla prekvapene. „Ben si bol stopercentne istý, že tak skoro nijaké plavebné komory nebudú!“ Prejsť plavebnou komorou a dať sa podobne ako vo výťahu previezť z jednej hladiny na druhú rozhodne nebolo jednoduché. „Zobudíme Bena?“

Tess sa otočila. „*Non*,“ povedala a prišla k nej na kapiánsky mostík. „Na to ho nepotrebuje. Zvládneme to aj sami.“

Alei imponovala rozhodnosť v jej hlase. „Dobre,“ prikývla a vystrela plecيا.

Tess sa postavila za kormidlo. „Prevezmem riadenie,“ oznámila. „Choď dopredu a daj rukou znamenie.“

„Jasné, jasné!“ Alea dobehla na provu a o chvíľu už mávala na správcu plavebnej komory.

O niekoľko sekúnd sa vráta otvorili a *Crucis* pomaly vplávala do plavebnej komory. Dievčatá sa museli poponáhľať, aby loď priviazali lanami k železným kruhom na stenách zariadenia. Alea mala od rozrušenia spotené ruky. Keď začne vodná hladina klesať, treba uvoľňovať laná, aby loď mohla dostatočne rýchlo sklznúť nadol. V opačnom prípade by zostala visieť na stene vo vzduchu.

Ozval sa hlasný rachot a voda začala klesať. Dievčatá na seba odhodlane kývli. Potom uvoľňovali laná presne tak, ako bolo potrebné, a vďaka tomu pomaly spúšťali loď do hĺbky.

Na Tessinom čele sa objavili kropaje potu a Alea držala lano tak pevne, že sa jej zarezávalo do dlaní. Šlo im to však dobre! *Crucis* stále klesala a už to mali takmer za sebou. Alea sa triumfálne pozrela na kamarátku a na Tessinej kamennej tvári sa objavil náznak úsmevu.

O niekoľko minút sa pred nimi otvorili vráta plavebnej komory. Alea pustila lano a Tess pokojne vyviedla loď von. O chvíľu neskôr už boli znovu v prieplave a mohli sa plaviť ďalej.

Len čo boli mimo dohľadu správcu, Alea začala nahlas jasť. „Dokázali sme to!“ Pribehla k Tess na kapitánsky mostík, aby si mohli tlapnúť dlaňami.

Stáli tam s rozžiarenými tvármi – dve premožiteľky plavebnej komory. Sebaisto viedli loď ďalej a Alea sa opájala pocitom, že náročné úlohy zvláda nielen pod vodou, ale aj na súši. Vzápätí však pocit víťazstva odoznel, lebo si spomenula, že si s Tess chcela niečo vyjasniť. Hoci ona o tom zjavne nechcela hovoriť, mala pocit, že jej to dlhuje. „Lennox a ja... teraz spolu chodíme,“ oznámila.

Tess chvíľu nepohnute hľadela cez veľké okno na prieplav. Potom pochopila, že rozhovoru sa zrejme nevyhne. „Si si istá, že ťa nevnímam len ako úlohu?“ opýtala sa. „Myslela si si predsa, že sa o teba zaujíma iba preto, lebo sa narodil ako tvoj ochranca.“

„Áno. Oblivioni majú zakódované, že musia chrániť ostatných. No teraz som si už istá, že ma má naozaj rád,“ odvetila vecne. Radšej nechcela priznať, ako veľmi je do

Lennoxu zamilovaná. Koniec koncov, stále je možné, že je doňho zaľúbená aj Tess. Vo fľaši, z ktorej sa nedávno napila, totiž vďaka schopnosti, ktorá je veľmi užitočná pre všetkých Veľrybích pútnikov, rozpoznala pocit zamilovanosti. V jej fľaši sa vtedy objavili ružovočervené svetielkujúce iskry a to bol jasný prejav zamilovanosti. Určite k Lennoxovi niečo cíti. Prečo inak by sa správala tak zvláštne? Veľmi by ju mrzelo, keby sa pre Lennoxu trápila, ale nemajú inú možnosť, jednoducho musia byť k sebe úprimné.

Tess naďalej uprene hľadela pred seba. „Hodíte sa k sebe.“

Alea sa rozhodla, že už nebude chodiť ako mačka okolo horúcej kaše. „Náš posledný rozhovor... chvíľu predtým, než sme s Lennoxom museli opustiť *Crucis*... Chcela si mi vtedy ešte niečo povedať. Čo to bolo?“

„To už nie je dôležité.“

„Si do Lennoxu zamilovaná?“

„Nie!“ zvolala Tess a konečne sa na ňu pozrela. „Naozaj. Vôbec nie je môj typ.“

Dlho na seba uprene hľadeli. Alea bola presvedčená, že kamarátka jej neklame. Napriek tomu si želala, aby sa zrazu ocitli vo vode alebo aby sa Tess aspoň napila z fľaše, lebo vďaka tomu by si mohla pozrieť jej farby. Žiaľ, nemala inú možnosť, a tak musela dôverovať svojmu srdcu, ktoré jej našepkávalo, že Tess vraví pravdu.

Je to zvláštne, pomyslela si. Do niekoho však musí byť zamilovaná. Jednoznačne to predsa prezradili jej farby.

„Prečo si vtedy nepovedala pravdu?“ vyzvedala ďalej. „Tvrдила si, že sa o mňa vôbec nezaujíma, ale neskôr si priznala, že je do mňa jednoznačne zamilovaný. Prečo si prvý raz klamala?“

Tess neisto prešľapovala z nohy na nohu. „Prosím, už o tom nehovorme.“

„Ale...“

„Bola som skrátka hlúpa!“ previnilo sa usmiala. „Veľmi ma to mrzí.“

Rozhostilo sa napäté ticho. Alea tušila, že viac z nej nedostane. Nechcela však medzi nimi nechať visieť niečo nedoriešené. „Tak dobre,“ ustúpila. „Nech to bolo čokoľvek, zabudneme na to. Súhlasíš?“

„Naozaj?“ neveriacky sa opýtala Tess. „Môžeš mi... odpustiť?“

Alea prikývla. „Myslím si, že teraz to už ľutuješ aj ty.“

„Veľmi!“ ubezpečila ju Tess. „Už to nikdy neurobím. Prisahám! Bolo to úplne mimo.“

„V poriadku. Nebudeme o tom viac hovoriť.“

Zdalo sa, že Tess spadol zo srdca obrovský kameň. Priam to bolo počuť. „Ďakujem.“

Alea sa krátko otriasla, ako pes, keď chce zo seba otrepať dažďovú vodu, a opýtala sa: „Ako to vlastne bolo s tvojimi rodičmi, keď prišli na loď?“

„Hrozne som sa bála!“ Tess začala ochotne rozprávať. „Myslela som si, že ma... ako sa to povie... poriadne zvozia. Bola som presvedčená, že ma vezmú naspäť do

Francúzska. Vynadané som, pravdaže, dostala, ale viem, že som si to zaslúžila.“

Tessini rodičia sa chceli rozviesť a už nejaký čas spolu nekomunikovali. Preto nebolo nápadné, keď Tess mame niekoľko týždňov tvrdila, že je u otca, a otcovi, že je u mamy. Vďaka tomu mohla nerušene plachtiť s Alfa cru. No napokon sa konštrukcia jej klamstiev predsa len zrútila ako domček z kariet. Rodičia za ňou prileteli ešte v ten deň.

„*Maman* a *papa* konečne na palube zase spolu komunikovali. Vlastne bolo fajn opäť ich vidieť spolu.“ Tess sa zasmiala. „Dovolili mi zostať s vami do začiatku školského roka. Videli totiž, ako dobre sa tu mám,“ pokračovala. „S Benom a so Sammym sme im dokonca aj zahrali pieseň. Myslím si, že práve v tom okamihu si moji rodičia uvedomili, aké... mimoriadne je to, čo tu zažívam, a aká som s vami šťastná.“

Alea bola unavená, potlačila však zívnutie, aby si Tess nemyslela, že ju nudí. Navyše to nebola pravda. Bolo super zase počuť, že rozpráva otvorene. Zrejme aj jej chýbalo ich priateľstvo a spoločné rozhovory.

Tess pokračovala: „Pre mňa je tu na lodi najdôležitejšia naša kapela. Naša hudba.“ V jej hlase znela túžba. „Sme veľmi dobrí. Viac než dobrí. Sme... naozaj jedineční. Je ti to vôbec jasné?“

Alea si zamyslene odhrnula z tváre prameň vlasov. Niektorí členovia Alfa cru boli naozaj výnimočne talen-